

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **L. a.s.**, so sídlom V., IČO X., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Ch., s.r.o., so sídlom v Bratislave, za ktorú koná advokátka a konateľka Mgr. Ľ. P. Ch., proti žalovanému **Ľ. Z.** bývajúcemu v Š., **o zaplatenie 11,95 eur**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 8 C 81/2007, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 14. septembra 2010 sp. zn. 10 Co 78/2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **z r u š u j e** uznesenie Krajského súdu v Trnave zo 14. septembra 2010, sp. zn. 10 Co 78/2010 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Galanta rozsudkom zo dňa 3.februára 2009 č.k. 8C 81/2007-34 zamietol návrh žalobkyne a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal z názoru, že žalobkyňa nepreukázala svoju aktívnu legitimáciu žalobkyne (postúpenie pohľadávky podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka) K takémuto záveru ho viedlo aj nesplnenie podmienky ustanovenej v § 8 ods. 2 a 3 zákona č. 212/1995 Z.z.. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by bolo žalovanému umožnené uhradiť nedoplatok (koncesionársky poplatok) v dodatočnej lehote. Rovnako nepreukázala doručenie oznámenia žalovanému o postúpení pohľadávky (§ 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka). O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

Na odvolanie Krajský súd v Trnave uznesením zo 14. septembra 2010 sp. zn. 10 Co 78/2010 odvolanie odmietol a žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Vychádzal z tohto, že advokátka Mgr. Ľ. P. Ch. podala

odvolanie ako neoprávnená osoba (§ 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Dôvodil, že advokátka L. P. Ch. nie je účastníčkou konania a ani právnou zástupkyňou žalobkyne, nakoľko žalobkyňa udelila advokátke dňa 28.1.2009 všeobecné plnomocenstvo na zastupovanie vo všetkých veciach týkajúcich sa vymáhania pohľadávok patriacich žalobkyňi voči dlžníkom koncesionárskych poplatkov. Nedostatok plnomocenstva na zastupovanie v konkrétnom konaní (§ 28 ods. 1 a § 49 ods. 1 O.s.p.) neodstránila napriek opakovaným výzvam súdu prvého stupňa.

Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, navrhla zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu, že jeho postupom jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Uviedla, že na výzvu súdu prvého stupňa predložila jej právna zástupkyňa, advokátka Mgr. L. P. Ch. plnú moc v originále a tá bola založená na súde po Spr. 171/09. Toto plnomocenstvo bolo advokátke udelené žalobkyňou dňa 28.1.2009 ako tzv. všeobecné plnomocenstvo, nakoľko advokátka ju zastupuje v obdobných konaniach s rovnakým predmetom. Preto je (podľa jej názoru) daný jednoznačný prejav, aby žalobkyňu zastupovala aj v predmetnom konaní.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak odvolací súd a/ zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o

uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Keďže dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení, dovolanie podľa § 239 O.s.p. prípustné nie je.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. t.j. skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, skúmal dovolací súd prípustnosť dovolania aj podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku i uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľka nenamietala a v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Dovolateľka tvrdí, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ku ktorej došlo tým, že napriek dostatočnému plnomocenstvu bolo odvolanie podané advokátkou odmietnuté ako neoprávnenou osobou.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je taký (vadný) postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť zákonu sa priečiaci procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Pri riešení otázky, či v konaní došlo k tejto procesnej vade, vychádzal dovolací súd predovšetkým z § 28 ods. 1 a 2 O.s.p., podľa ktorého zástupcovi, ktorého si účastník zvolí, udelí písomne alebo ústne do zápisnice plnomocenstvo buď na celé konanie, alebo len pre určité úkony. Plnomocenstvo udelené pre celé konanie nemožno obmedziť. Zástupca, ktorému bolo toto plnomocenstvo udelené, je oprávnený na všetky úkony, ktoré môže v konaní urobiť účastník.

Podľa obsahu spisu bolo zistené, odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa podala za žalobkyňu advokátka, Mgr. I. P. Ch., pričom v odvolaní uviedla, že plnomocenstvo bolo doručené súdu dňa 6.2.2009 so žiadosťou o založenie do spisov súdnej správy (č.1.43 spisu). Na výzvu súdu, aby predložila riadne a kvalifikované plnomocenstvo na zastupovanie žalobkyne oznámila, že ide o takzvané všeobecné plnomocenstvo, na základe ktorého je oprávnená žalobkyňu zastupovať vo všetkých konaniach týkajúcich sa vymáhania pohľadávok voči dlžníkom koncesionárskych poplatkov a ako vyplýva zo súdnej praxe, uvedenie konkrétneho konania s označením účastníkov nie je nevyhnutnou náležitosťou plnomocenstva.

Ustanovenie § 28 O.s.p. upravuje formu plnomocenstva, jeho rozsah a spôsob, akým sa má udeliť. Odsek 2 citovaného ustanovenia zdôrazňuje, že zástupca, ktorému bolo toto plnomocenstvo udelené, je oprávnený na všetky úkony ako účastník konania, plnomocenstvo udelené na celé konanie nemožno obmedziť. Plnomocenstvom udeleným na konanie pred súdom môže byť každá listina účastníkom vlastnoručne podpísaná, ak je z nej vidieť vôľu účastníka, aby bol určitou osobou zastupovaný. Ak nejde o plnomocenstvo vzťahujúce sa len na určitý úkon, výslovne v plnomocenstve udelený, je nutné vychádzať z toho, že ide o plnomocenstvo dané pre celé konanie (Najvyšší súd ČSSR, sp. zn. 2 Cz 2/68, R 56/1969). Pri plnej moci udelenej účastníkom konania zástupcovi, aby ho zastupoval vo všetkých veciach bez obmedzenia , ide o všeobecnú plnú moc (Najvyšší súd ČR, sp. zn. 25 Cdo 2144/98). Ako vyplýva z judikatúry súdov Slovenskej republiky (napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 112/01), všeobecné plnomocenstvo oprávňuje zástupcu zastupovať zastúpeného v každom súdnom konaní, je možné plnomocenstvo založiť do spisov súdnej správy a v konkrétnej veci sa naň odvolať.

Uvedené skutočnosti a zistenia svedčia o tom, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo odvolanie žalobkyne podané jej zástupkyňou so všeobecným plnomocenstvom na konanie bolo odmietnuté podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p., hoci podmienky pre tento postup odvolacieho súdu neboli splnené. Tým bola žalobkyni znemožnená realizácia jej procesného oprávnenia domôcť sa kvalifikovaným odvolaním preskúmania správnosti napadnutého rozhodnutia v odvolacom konaní. Označená procesná vada zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté uznesenie odvolacieho súdu vo výroku o odmietnutí odvolania žalobkyne zrušil (§ 243b ods. 1 O.s.p.) a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 20. apríla 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta